28/01/2023

Ξάνθης Παντελεήμων: Το θαύμα της πίστης

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ξάνθης και Περιθεωρίου

Το μήνυμά του για την Κυριακή ΙΖ' Ματθαίου εξέδωσε ο Μητροπολίτης Ξάνθης και Περιθεωρίου κ. Παντελεήμων. "Όσοι ζητούμε να μας ακούει ο Θεός, ας μη λησμονούμε την αδάμαστη πίστη της Χαναναίας. Ας στοχαζόμαστε την αγάπη της, την αλύγιστη επιμονή, την ταπείνωση, την πρόσχαρη διάθεση της ακόμη και μέσα στον πόνο, στις αντιδράσεις. Αυτής της ποιότητας η πίστη υπερνικά την σιωπή του Θεού", είπε μεταξύ άλλων.

Παρακάτω το μήνυμα του Μητροπολίτη Ξάνθης:

«Η δε ελθούσα προσεκύνησεν αυτώ λέγουσα, Κύριε, βοήθει μοι»

Αρχικά τα έχασαν ακόμη και οι μαθητές. Ο Κύριος να μη θέλει ούτε ένα λόγο να

απευθύνει στην πονεμένη μητέρα που τρέχει πίσω του και τον ικετεύει για την άρρωστη κόρη της. Πέφτει στη γη, προσκυνά και επαναλαμβάνει «Κύριε βοήθει μοι». Από που αντλεί την δύναμη για μια τέτοια στάση. Αναμφίβολα η γυναίκα αυτή κινείται από την αγάπη.

Ο πόνος του παιδιού της την πλημμυρίζει. Ποθεί ολόψυχα να το λυτρώσει από τη δαιμονική κυριαρχία και είναι έτοιμη να κάνει το παν γι' αυτό. Η δύναμη της στοργής οπλίζει τον άνθρωπο με γρανιτένια θέληση. Τίποτα δε λυγίζει την πραγματική αγάπη. Η Χαναναία έρχεται στο Χριστό για να επιτύχει αυτό που θέλει, με αδάμαστη αποφασιστικότητα.

Αρχικά συναντάει μια περίεργη σιωπή στην ικεσία της. Σε λίγο ακούει λόγια παράδοξα, σκληρά. Όμως δεν οπισθοχωρεί. Πλησιάζει τον Χριστό ακόμη πιο πολύ, γονατίζει μπροστά Του. Η πρώτη της κίνηση είναι μία παράκληση στον ευλογημένο Προφήτη, «τον υιόν του Δαυίδ». Η δεύτερη, προσκύνηση, δέηση στον απεσταλμένο του Θεού, στον «Κύριο». «Κύριε, βοήθει μοι». Αυτή την άνοδο του επιπέδου της πίστεως επιδιώκει η φαινομενική διστακτικότητα του Χριστού.

Πολλές φορές συμβαίνει ο Πανάγαθος να σιωπά γία ένα μικρό ή μεγάλο διάστημα και στις δικές μας ικεσίες και τότε απορούμε και κλονιζόμαστε «δεν μας ακούει ο Θεός, μας εγκατέλειψε».
Στο αποκορύφωμα της αγωνίας της ακούει η γυναίκα τον Χριστό να λέει: «Δεν είναι σωστό να πάρω το ψωμί των παιδιών και να το ρίξω στα σκυλάκια». Κι όμως αυτή, με την διαίσθηση της αγάπης της, νοιώθει τις διαθέσεις του Χριστού• και με λεπτό χιούμορ, γεμάτο διακριτικότητα, παρατηρεί: «Ναί, Κύριε, αλλά και τα σκυλάκια τρώνε από τα ψίχουλα που πέφτουν από το τραπέζι των κυρίων τους». Και εγώ ψίχουλα ζητώ. Η απάντηση αυτή αποκαλύπτει ένα μυαλό εύστροφο, μια καρδιά συνετή, ένα πρόσωπο που μπορεί να φωτίζεται άπό την ελπίδα και να χαμογελά ακόμη και στο σκοτάδι. Ο Χριστός μπροστά στην πίστη αυτή της λέει: «Γυναίκα, μεγάλη είναι η πίστις σου, ας γίνει για σένα όπως θέλεις».

Όσοι ζητούμε να μας ακούει ο Θεός, ας μη λησμονούμε την αδάμαστη πίστη της Χαναναίας. Ας στοχαζόμαστε την αγάπη της, την αλύγιστη επιμονή, την ταπείνωση, την πρόσχαρη διάθεση της ακόμη και μέσα στον πόνο, στις αντιδράσεις. Αυτής της ποιότητος η πίστη υπερνικά την σιωπή του Θεού.